

G. István László

DENEVÉR

Elsietett szertartás. Velem volt az ernyőm. A fekete bordák kifordítva, mint a denevér szárnya rebbent kezemre a nedves vászon. Ez most mit jelent? Fenyőfák monstrancia-csúcsa közt repülnek minden este, a teraszról, mintha szemem héja is ilyen volna, rá-rácsap szemgolyómra a minden napot nyugodni kísérő szürke előálom. Huss. A fenyők nem égisz érnek, de ég a kísértés. Áldozni gyorsított felvételen. Az ostya, mint a jégvárta, már el is olvadt nyelvemen, a feloldozás a hirtelen sorakozók kegyelme – instant áhítat. Valaki simogatja a fejem. Kezemben az ernyő. Nem véd esőtől, magamtól. A hajba akadt denevérszárny szép lehetne, a halál hálót húz a fejre. De élek. A fekete törött bordák egy kinagyított kínai jel jegyei, elmegyek velük bármeddig, de kinek mutatom fel – és mi elől véd milyen hitet?

FÖLDABROSZ

Arccal az ég felé, könnyű liliputi
derengésben, ezer cérnával kötözve
fűszálhoz, avarszélhez, ágtörmelékhez
magad is földabrosz vagy, testtérkép,
így ébredni is, a teendők sugárnyalábjába
fogva, felszabadító, mint minden
kötelék. Farkaszemet a Nappal? Egyszerre
feltár és kimetsz, testhelyzeted középkori.
Mindennapjaid megbecsüld. Minden tested
útját becserkészd. Térképén hangyák,
kukacok jó előre igazodnak el, de még élő
szövet vagy, kiterítve, úgy telik időd, hogy
mutatod, élő szövetnek, fiadnak, mit
kezdhet vele. Nevelni csak arccal az ég felé,
jegyezd meg, fénynövelő tartásban lehet –
és nincs olyan szívverés, mi ritmusában ne volna
megkötözve.